

En kvinnas intriger.

Roman av Marion Crawford.

(Forts. fr. föreg. nr.)

Adèle gav till ett tvunget skratt, och hennes ögon gingo oroligt omkring, blickande hastigt åt det ena hållet, än åt det andra.

— Ni skulle ha varit en förskräcklig människa, om ni hade levat under de tider, det är jag säker om, sade hon. Ni skulle ha varit ett monster av grymhet.

Ja, naturligtvis skulle jag ha varit det. Det skulle vi alla ha varit. Men nu för tiden sköta vi om sådana där småsaker så lätt och ledigt och med så mycket mera smak.

— Alldeles så, sade Adèle, som såg att nu tillfälligt var henne givet att vända samtalet efter hennes önskan.

— Mycket bra. Jag har någonting riktigt utmärkt i mordväg — för att tala som en bodbetjänt. Det skall jag säga till sist. Låt mig se. Ni önskar tillförlitliga män som stor ögonrätt — låt oss säga tillräckligt stor för att komma en kvinna, som älskar honom, att vända honom ryggen. Är det inte så?

— Jo, det skulle vara ganska bra, sade Adèle, som om de diskuterade med varandra om det på en ny kap.

— Om ni händelsevis har god förmåga att efterapa stilar, svagade Ghisléri med fullkomligt sinneslugn, så skriv en mängd brev, som föregåva sig vara från honom till en annan kvinna. Skriv vad helst ni tycker i dem, bär dem till kvinnan som älskar honom, och begär en stor summa pengar för dessa. Sannolikt betalar hon vad ni begär och bryter med honom. Ni önskar själunda ett mål och förtjänar pengar på samma gång.

Om ni inte kan efterapa hans handstil, så kan ni efterapa en fingerad kvinnas stil — det är ju ganska lätt — och så till vagn på samma sätt som i förra fallet. Det är nästan alldeles säkert att det skall lyckas.

— Vilken överträffad diabolisk plan! utbrast Adèle skrattande.

— Ja, jag smickrar mig själv med att det inte är så illa. Naturligtvis kan ni göra saken allmänt känd, om ni bara är säkra på, att förfalskningen är riktigt väl gjord och att en fingerad kvinna är till hands i det rätta ögonblicket. Men på det hela taget är det finaste sättet att ruinera en man i världens ögon, om man kan stjåla hans pengar. Ingen enda äger så stort anseende, att han kan förlora stegen mot fattigdomen och förtä på samma gång.

— Men det är icke alltid så lätt att stjåla en människas pengar, invände Adèle.

— Ah,jo, såvida icke mannen i fråga är mycket rik. Stäm honom in för rätta för en eller annan sak, och lagkarierna skall snart gå upp allt vad han har. Sedan kan ni spela adelmotig och säga att ni låter saken falla av medlidande med honom. Detta är också mycket lätt. Men det närmaste av allt är det nya sättet att ta livet av folk, emedan ingen enda någonsin kan få reda på att man gjort det.

— Vad — på vad sätt tar man livet av dem? frågade Adèle nervöst.

— Genom kolera — tyfus — feber — nästan vad ni vill. Det är ett bekvämt sätt, alldeles naturligt för varje klag gånge epidemien vanligen är mest nära till hands. Vad så? sade Adèle, som om förtvålade, jag tyckte ni sade någonting.

Ja, det är ett charmant sätt, och i de flesta fall tror jag, det är säkert att man skall lyckas. Jag åt middag tillsammans med Gouache i går, och professor Wustschinder, den stora tyske auktoriteten i virusktion av kanner, ni vet, var där. En charmant kväll — talar franska likt en fransk kvinna — jag tyckte rätt mycket om honom. Samtalet föll på mord. Som ni vet, har Gouache, ehuru han är den vålgästaste, mildaste människa, en viss smak för rysliga saker. Professorn berättade en lång historia om en läkare, som mördade en flickas fader, moder och faster, emedan de icke ville giva sitt samtycke till hans giftförhållande med flickan. Han gjorde det under toppen av den behandling han som läkare lät dem undergå, med tre olika vegetabiliska gifter — på ett måsterligt sätt, sade professorn. Det blev rannsaking, och de grävde upp allthopps igen och allt det där, men ingen var i stånd att positivt bevisa någonting, och doktorn gifte sig till slut med flickan.

— Ni tyckes vara full hemiska saker i dag, sade Adèle, oroligt ryckande på ena axeln, såsom hon nu hade för vana.

— Det är jag alltid, svarade Ghisléri, vändande sina kalla blå ögon mot henne. Jag vet av de grusligaste saker, och det är alltjämt på rippen att jag skall tala om dem.

Det skulle roa mig att höra edra åsikter angående det sociala krigsförhållande i våra dagar. Om ni skulle önska att tillgöra en övern, hur skulle ni då bära er åt?

— En man eller kvinna, frågade Ghisléri lugnt.

— Ah, båda. En man först. Det är alltid svårare att skada en man än en kvinna — är det inte?

— Man säger så. Önskar ni ta livet av mannen eller bara totalt ruinera honom i världens ögon.

— Tag alla tre delarna i omvänd ordning, föreslog Adèle. Bara en liten offergått först — och det övriga sedan.

— Mycket bra. Jag har någonting riktigt utmärkt i mordväg — för att tala som en bodbetjänt. Det skall jag säga till sist. Låt mig se. Ni önskar tillförlitliga män som stor ögonrätt — låt oss säga tillräckligt stor för att komma en kvinna, som älskar honom, att vända honom ryggen. Är det inte så?

— Jo, det skulle vara ganska bra, sade Adèle, som om de diskuterade med varandra om det på en ny kap.

— Om ni händelsevis har god förmåga att efterapa stilar, svagade Ghisléri med fullkomligt sinneslugn, så skriv en mängd brev, som föregåva sig vara från honom till en annan kvinna. Skriv vad helst ni tycker i dem, bär dem till kvinnan som älskar honom, och begär en stor summa pengar för dessa. Sannolikt betalar hon vad ni begär och bryter med honom. Ni önskar själunda ett mål och förtjänar pengar på samma gång.

Om ni inte kan efterapa hans handstil, så kan ni efterapa en fingerad kvinnas stil — det är ju ganska lätt — och så till vagn på samma sätt som i förra fallet. Det är nästan alldeles säkert att det skall lyckas.

— Vilken överträffad diabolisk plan! utbrast Adèle skrattande.

— Ja, jag smickrar mig själv med att det inte är så illa. Naturligtvis kan ni göra saken allmänt känd, om ni bara är säkra på, att förfalskningen är riktigt väl gjord och att en fingerad kvinna är till hands i det rätta ögonblicket. Men på det hela taget är det finaste sättet att ruinera en man i världens ögon, om man kan stjåla hans pengar. Ingen enda äger så stort anseende, att han kan förlora stegen mot fattigdomen och förtä på samma gång.

— Men det är icke alltid så lätt att stjåla en människas pengar, invände Adèle.

— Ah,jo, såvida icke mannen i fråga är mycket rik. Stäm honom in för rätta för en eller annan sak, och lagkarierna skall snart gå upp allt vad han har. Sedan kan ni spela adelmotig och säga att ni låter saken falla av medlidande med honom. Detta är också mycket lätt. Men det närmaste av allt är det nya sättet att ta livet av folk, emedan ingen enda någonsin kan få reda på att man gjort det.

— Vad — på vad sätt tar man livet av dem? frågade Adèle nervöst.

— Genom kolera — tyfus — feber — nästan vad ni vill. Det är ett bekvämt sätt, alldeles naturligt för varje klag gånge epidemien vanligen är mest nära till hands. Vad så? sade Adèle, som om förtvålade, jag tyckte ni sade någonting.

Ja, det är ett charmant sätt, och i de flesta fall tror jag, det är säkert att man skall lyckas. Jag åt middag tillsammans med Gouache i går, och professor Wustschinder, den stora tyske auktoriteten i virusktion av kanner, ni vet, var där. En charmant kväll — talar franska likt en fransk kvinna — jag tyckte rätt mycket om honom. Samtalet föll på mord. Som ni vet, har Gouache, ehuru han är den vålgästaste, mildaste människa, en viss smak för rysliga saker. Professorn berättade en lång historia om en läkare, som mördade en flickas fader, moder och faster, emedan de icke ville giva sitt samtycke till hans giftförhållande med flickan. Han gjorde det under toppen av den behandling han som läkare lät dem undergå, med tre olika vegetabiliska gifter — på ett måsterligt sätt, sade professorn. Det blev rannsaking, och de grävde upp allthopps igen och allt det där, men ingen var i stånd att positivt bevisa någonting, och doktorn gifte sig till slut med flickan.

— Ni tyckes vara full hemiska saker i dag, sade Adèle, oroligt ryckande på ena axeln, såsom hon nu hade för vana.

— Det är jag alltid, svarade Ghisléri, vändande sina kalla blå ögon mot henne. Jag vet av de grusligaste saker, och det är alltjämt på rippen att jag skall tala om dem.

Det skulle roa mig att höra edra åsikter angående det sociala krigsförhållande i våra dagar. Om ni skulle önska att tillgöra en övern, hur skulle ni då bära er åt?

— En man eller kvinna, frågade Ghisléri lugnt.

— Ah, båda. En man först. Det är alltid svårare att skada en man än en kvinna — är det inte?

— Man säger så. Önskar ni ta livet av mannen eller bara totalt ruinera honom i världens ögon.

— Tag alla tre delarna i omvänd ordning, föreslog Adèle. Bara en liten offergått först — och det övriga sedan.

— Mycket bra. Jag har någonting riktigt utmärkt i mordväg — för att tala som en bodbetjänt. Det skall jag säga till sist. Låt mig se. Ni önskar tillförlitliga män som stor ögonrätt — låt oss säga tillräckligt stor för att komma en kvinna, som älskar honom, att vända honom ryggen. Är det inte så?

— Jo, det skulle vara ganska bra, sade Adèle, som om de diskuterade med varandra om det på en ny kap.

— Om ni händelsevis har god förmåga att efterapa stilar, svagade Ghisléri med fullkomligt sinneslugn, så skriv en mängd brev, som föregåva sig vara från honom till en annan kvinna. Skriv vad helst ni tycker i dem, bär dem till kvinnan som älskar honom, och begär en stor summa pengar för dessa. Sannolikt betalar hon vad ni begär och bryter med honom. Ni önskar själunda ett mål och förtjänar pengar på samma gång.

Om ni inte kan efterapa hans handstil, så kan ni efterapa en fingerad kvinnas stil — det är ju ganska lätt — och så till vagn på samma sätt som i förra fallet. Det är nästan alldeles säkert att det skall lyckas.

— Vilken överträffad diabolisk plan! utbrast Adèle skrattande.

— Ja, jag smickrar mig själv med att det inte är så illa. Naturligtvis kan ni göra saken allmänt känd, om ni bara är säkra på, att förfalskningen är riktigt väl gjord och att en fingerad kvinna är till hands i det rätta ögonblicket. Men på det hela taget är det finaste sättet att ruinera en man i världens ögon, om man kan stjåla hans pengar. Ingen enda äger så stort anseende, att han kan förlora stegen mot fattigdomen och förtä på samma gång.

— Men det är icke alltid så lätt att stjåla en människas pengar, invände Adèle.

— Ah,jo, såvida icke mannen i fråga är mycket rik. Stäm honom in för rätta för en eller annan sak, och lagkarierna skall snart gå upp allt vad han har. Sedan kan ni spela adelmotig och säga att ni låter saken falla av medlidande med honom. Detta är också mycket lätt. Men det närmaste av allt är det nya sättet att ta livet av folk, emedan ingen enda någonsin kan få reda på att man gjort det.

— Vad — på vad sätt tar man livet av dem? frågade Adèle nervöst.

— Genom kolera — tyfus — feber — nästan vad ni vill. Det är ett bekvämt sätt, alldeles naturligt för varje klag gånge epidemien vanligen är mest nära till hands. Vad så? sade Adèle, som om förtvålade, jag tyckte ni sade någonting.

Ja, det är ett charmant sätt, och i de flesta fall tror jag, det är säkert att man skall lyckas. Jag åt middag tillsammans med Gouache i går, och professor Wustschinder, den stora tyske auktoriteten i virusktion av kanner, ni vet, var där. En charmant kväll — talar franska likt en fransk kvinna — jag tyckte rätt mycket om honom. Samtalet föll på mord. Som ni vet, har Gouache, ehuru han är den vålgästaste, mildaste människa, en viss smak för rysliga saker. Professorn berättade en lång historia om en läkare, som mördade en flickas fader, moder och faster, emedan de icke ville giva sitt samtycke till hans giftförhållande med flickan. Han gjorde det under toppen av den behandling han som läkare lät dem undergå, med tre olika vegetabiliska gifter — på ett måsterligt sätt, sade professorn. Det blev rannsaking, och de grävde upp allthopps igen och allt det där, men ingen var i stånd att positivt bevisa någonting, och doktorn gifte sig till slut med flickan.

— Ni tyckes vara full hemiska saker i dag, sade Adèle, oroligt ryckande på ena axeln, såsom hon nu hade för vana.

— Det är jag alltid, svarade Ghisléri, vändande sina kalla blå ögon mot henne. Jag vet av de grusligaste saker, och det är alltjämt på rippen att jag skall tala om dem.

— Var god och gör inte det! utropade Adèle, ryggande tillbaka från honom till soffbörnet.

Hon byste en nästan fysisk fruktan för honom nu.

— Jag höll på att berätta för er om kolerafeber, eller jag skulle till att berätta om den. Den andra historien var bara ett förtal. Sedan professor Wustschinder hade berättat den för oss med många detaljer, som jag har glömt, kastade han fram en hel hop vetenskapsens under, som sådana män alltså göra, och rent av gjorde mig hemsk till mods med den massa av olyckliga kanner och hundvalpar som han slet i stycken i sin framställning. Därpå kom han till själva huvudpunkten och började att förklara, huru lätt det är att mörda folk genom naturliga medel såsom tyfus. Man gör det genom att taga — Gud i himlen, donna Adèle, hur är det med er?

Adèle hade fått höra ett kort, lågt skrik, och hennes ansikte hade blivit alldeles likblekt. Läpparna voro förvridna till ett uttryck av ångest, som Pietro aldrig förr sett, och hon vred händerna, som ville hon bryta dem i stycken.

— Kan jag göra någonting för er? frågade han ångsligt. Han fruktade att hon skulle gripas av något slags konvulsioner, men kvinnans starka viljekraft hjälpte henne även denna gång.

— Hall solfjäder framför min arm, lyckades hon säga, och med högra handen trevade hon efter någonting i fickan.

Inom ett ögonblick hade hon tagit fram en liten flaska. Med otvivelaktig hast och skicklighet stack hon håll på skinn på sin vänstra ärm och stack in spetsen i den och därpå tryckte hon jämnt på sprutskivorna, tills den icke gick längre. Inom få sekunder mer än en minut hade hon lärt allting i fickan igen, och tagande solfjädern av Ghisléri lätade hon sig bakåt i soffan med en suck av lättnad.

— Jag fruktade för, att jag gjorde en nervös, sade han i avbedjande ton. Alldeles icke, svarade hon. Jag hade glömt att taga mitt morfin förrän jag gick hit — det var allt. Jag har förfärliga plågor i mitt huvud, om jag inte tar den.

— Är plågorna förräddan? frågade Ghisléri, något överraskad och undrade, huru hon skulle komma att svara.

— O, nej! Men om en liten stund skola de vara över. Jag är lugnare, när jag vet, att jag har tagit morfin. Naturligtvis, sade hon med ett tvungit skrat, får ni icke tro, att jag tar den ofta, icke ens varje dag. Jag tror, att den är mycket skadlig i större kvantiteter.

— Naturligtvis.

Ghisléri kunde knappast avhålla sig från att i det hennes svaga försök att tillbakavisa misstanken, att hon skulle vara en slav under den farliga drogen, ehuru där låg en motgång mot vad hon hade sagt endast ett ögonblick förr.

För tredje gången sedan Ardens död kände han den övergripande uppstiga inom sig, att Adèle hade varit den ansvariga orsaken till den, och denna gång stod det skrivit att denna hans övertygelse skulle bli bestående. Teorien om händelsevis sammanfallande omständigheter duggade icke längre, och han övergav den. De historier han hade berättat för henne om professor Wustschinder, den stora tyske auktoriteten, voro fullkomligt sanna, och Ghisléri ögon hade öppnats för möjligheten att brott kunna de avslöjas genom den moderna vetenskapen. Ännu var han icke säker om vad Adèle hade gjort, men han var övertygad om, att den allmänna besattheten hos det sätt, varför hon hade gått till vägen, för att övergå, febern till Arden var någonting liknande det, som professorn hade beskrivit, och att hon enligt all sannolikhet hade gått de nödiga upplysningarna i någon vetenskaplig bok eller en tidningsartikel om ämnet, som hon antingen speciellt för det, ta ändamål hade skaffat sig eller genom en tillfällighet fallit i hennes hand.

A sin sida hade hon blivit förtvålade uppseende, såsom hon och hade goda skäl att bli, ty det var nästan ofattligt för henne, att han av en händelse skulle kunnat komma verkligen förhållande så nära som han var på väg att göra det, när hennes skripliga händer hade kommit i kontakt med den därpå tagit sin tillflykt till sin enda tröst, morfinen, och den hade icke låtit henne vara ohulpen inom

en kort stund gjorde den sin verkan känd, ja blotta medvetandet att ha tagit den var ytterst lugnande. Hon kände sig bli lugn igen och bättre i stånd att möta de nya svårigheter och fasor, som hade rest sig mot henne på hennes stig. Och de voro många. Hon beträffade nu icke att Ghisléri antingen hade läst den förlorade boken eller talat med någon, som hade gjort det. Det var fasansräckande att tänka, att det måhända i samma rum, där hon nu satt, fanns ett dussin personer, som visste vad detta brev innehöll, lika väl som han. En tanke sköt genom hennes hjärna. Brevet hade verkligen fallit till bottan av schaktet. Ghisléri hade en samsträvt med till fängelset igen och hade sett papperet ligga där. I det fallet visste han ensamt om dess tillvaro och dess innehåll, förutom hon själv och Lucia. Tanken var så angenäm, jämförd med det andpa antagandet, att hela societeten kände alla detaljerna i hennes illdåd, att hon med begärighet omfattade den.

Därpå såg hon mannen, som, enligt vad hon antog, hade makt att efter gottfamnande förfoga över hennes hemlighet, och hon undrade om han ville sälja den. Alla människor brukade så, hade hon hört sägas. Men nu föreföll det henne, som om denne man icke var lik människor i allmänhet eller också skulle det pris, som han skulle sätta på hennes brev, vara så högt, att hon icke skulle kunna betala det.

De känslor hon haft under de första månaderna av sina marer, återkommo nu, och det, med mycken styrka — den hemiska, känslan av förnedring, även då hon jämfördes sig med de sjugeta människor hon kände i hennes ögon föreföll Ghisléri med alla sina sunderprång som en välsälsad överlagren godhet och renhet. Han hade aldrig gjort vad hon hade gjort, icke ens något som på det mest avlägsna sätt närmade sig därpå. Han hade mött män i ärlig strid och strätt dem och själv blivit sårad nästan till döds, men han hade aldrig stuckit ned en fiende från bakhåll eller utdelat ett slag i ryggen. Han hade älskat mer än en kvinna och hade blivit älskad tillbaka, men ingen hade någonsin givit så mycket som en vink om, att vad en kvinna anförtrött honom hade gått över hans läppar, ej heller hade han någonsin talat lättmuntligt om en kvinnas goda namn och rykte. Om han hade gjort ont, hade han gjort det öppet, med trotsigt höjt huvud i dagens ljus. Adèle avundades honom av hela sitt hjärta, medan han satt där bredvid henne med fast tro på sitt eget anseende och sin heder — i den mening den då ord tages i världen — och fri att gå och komma vart honom för gott syntes, utan att en sekund behöva tänka på följder eller frukta att förråda sig själv.

De nästan tygsta så länge, att det nästan började bli pinsamt. Den av dem båda, för vilken det oömförligt mesta stod på spel, gjorde till sist en ansträngning att spela sin roll.

Är ni medveten om, började Adèle med ett försök till lekfullhet, som nästan var hemskt, att ni icke har sagt ett enda ord under den senaste kvartstimen? Min kära vän, ni börjar nästan bli oartig på gamla dagar.

— Har jag någonsin givit prov på ett kott sätt, så har det bara varit effekter, svarade Ghisléri. Men ni har alldeles rätt. Det finns en del små konventionella regler av detta slag, som måste respekteras, om societeten skall kunna hålla ihop och bärg sitt huvud upprätt — ehuru det går över mitt förstånd varför societeten icke skulle lägga ned detta samma huvud och låta sig själva gå sönder i bitar.

ATTONDE KAPITLET.

Den bestämda åsikt Ghisléri nu hade vunnit i fråga om vad Adèle hade gjort, tycktes ganska goda och icke till och med praktiskt utförbar. Han tog utan svårighet reda på den lagliga påföljden av sådana attentat i syfte att tillfoga någon kroppslig skada, som han var fullt säker om att hon hade begått. Brottet rubricerades som mord, om attentatet medförde döden. Därom fanns intet något tvivel. Även om det å andra sidan syntes rådgitt att ställa Adèle inför rätta och inblanda familjerna Savelli och Gerano i en sak, som skulle medföra deras sociala ruin för åtminstone en generation, i händelse Adèle skulle bli överbevisad och dömd, skulle det dock bli en svår att frambringa några bindande bevis, och det resultat, som stod att vinna, skulle vara ofattligt litet, jämfört med den skapade tröst, morfinen, och den hade icke låtit henne vara ohulpen inom

en kort stund gjorde den sin verkan känd, ja blotta medvetandet att ha tagit den var ytterst lugnande. Hon kände sig bli lugn igen och bättre i stånd att möta de nya svårigheter och fasor, som hade rest sig mot henne på hennes stig. Och de voro många. Hon beträffade nu icke att Ghisléri antingen hade läst den förlorade boken eller talat med någon, som hade gjort det. Det var fasansräckande att tänka, att det måhända i samma rum, där hon nu satt, fanns ett dussin personer, som visste vad detta brev innehöll, lika väl som han. En tanke sköt genom hennes hjärna. Brevet hade verkligen fallit till bottan av schaktet. Ghisléri hade en samsträvt med till fängelset igen och hade sett papperet ligga där. I det fallet visste han ensamt om dess tillvaro och dess innehåll, förutom hon själv och Lucia. Tanken var så angenäm, jämförd med det andpa antagandet, att hela societeten kände alla detaljerna i hennes illdåd, att hon med begärighet omfattade den.

Därpå såg hon mannen, som, enligt vad hon antog, hade makt att efter gottfamnande förfoga över hennes hemlighet, och hon undrade om han ville sälja den. Alla människor brukade så, hade hon hört sägas. Men nu föreföll det henne, som om denne man icke var lik människor i allmänhet eller också skulle det pris, som han skulle sätta på hennes brev, vara så högt, att hon icke skulle kunna betala det.

De känslor hon haft under de första månaderna av sina marer, återkommo nu, och det, med mycken styrka — den hemiska, känslan av förnedring, även då hon jämfördes sig med de sjugeta människor hon kände i hennes ögon föreföll Ghisléri med alla sina sunderprång som en välsälsad överlagren godhet och renhet. Han hade aldrig gjort vad hon hade gjort, icke ens något som på det mest avlägsna sätt närmade sig därpå. Han hade mött män i ärlig strid och strätt dem och själv blivit sårad nästan till döds, men han hade aldrig stuckit ned en fiende från bakhåll eller utdelat ett slag i ryggen. Han hade älskat mer än en kvinna och hade blivit älskad tillbaka, men ingen hade någonsin givit så mycket som en vink om, att vad en kvinna anförtrött honom hade gått över hans läppar, ej heller hade han någonsin talat lättmuntligt om en kvinnas goda namn och rykte. Om han hade gjort ont, hade han gjort det öppet, med trotsigt höjt huvud i dagens ljus. Adèle avundades honom av hela sitt hjärta, medan han satt där bredvid henne med fast tro på sitt eget anseende och sin heder — i den mening den då ord tages i världen — och fri att gå och komma vart honom för gott syntes, utan att en sekund behöva tänka på följder eller frukta att förråda sig själv.

De nästan tygsta så länge, att det nästan började bli pinsamt. Den av dem båda, för vilken det oömförligt mesta stod på spel, gjorde till sist en ansträngning att spela sin roll.

Är ni medveten om, började Adèle med ett försök till lekfullhet, som nästan var hemskt, att ni icke har sagt ett enda ord under den senaste kvartstimen? Min kära vän, ni börjar nästan bli oartig på gamla dagar.

— Har jag någonsin givit prov på ett kott sätt, så har det bara varit effekter, svarade Ghisléri. Men ni har alldeles rätt. Det finns en del små konventionella regler av detta slag, som måste respekteras, om societeten skall kunna hålla ihop och bärg sitt huvud upprätt — ehuru det går över mitt förstånd varför societeten icke skulle lägga ned detta samma huvud och låta sig själva gå sönder i bitar.

ATTONDE KAPITLET.

Den bestämda åsikt Ghisléri nu hade vunnit i fråga om vad Adèle hade gjort, tycktes ganska goda och icke till och med praktiskt utförbar. Han tog utan svårighet reda på den lagliga påföljden av sådana attentat i syfte att tillfoga någon kroppslig skada, som han var fullt säker om att hon hade begått. Brottet rubricerades som mord, om attentatet medförde döden. Därom fanns intet något tvivel. Även om det å andra sidan syntes rådgitt att ställa Adèle inför rätta och inblanda familjerna Savelli och Gerano i en sak, som skulle medföra deras sociala ruin för åtminstone en generation, i händelse Adèle skulle bli överbevisad och dömd, skulle det dock bli en svår att frambringa några bindande bevis, och det resultat, som stod att vinna, skulle vara ofattligt litet, jämfört med den skapade tröst, morfinen, och den hade icke låtit henne vara ohulpen inom

en kort stund gjorde den sin verkan känd, ja blotta medvetandet att ha tagit den var ytterst lugnande. Hon kände sig bli lugn igen och bättre i stånd att möta de nya svårigheter och fasor, som hade rest sig mot henne på hennes stig. Och de voro många. Hon beträffade nu icke att Ghisléri antingen hade läst den förlorade boken eller talat med någon, som hade gjort det. Det var fasansräckande att tänka, att det måhända i samma rum, där hon nu satt, fanns ett dussin personer, som visste vad detta brev innehöll, lika väl som han. En tanke sköt genom hennes hjärna. Brevet hade verkligen fallit till bottan av schaktet. Ghisléri hade en samsträvt med till fängelset igen och hade sett papperet ligga där. I det fallet visste han ensamt om dess tillvaro och dess innehåll, förutom hon själv och Lucia. Tanken var så angenäm, jämförd med det andpa antagandet, att hela societeten kände alla detaljerna i hennes illdåd, att hon med begärighet omfattade den.

Därpå såg hon mannen, som, enligt vad hon antog, hade makt att efter gottfamnande förfoga över hennes hemlighet, och hon undrade om han ville sälja den. Alla människor brukade så, hade hon hört sägas. Men nu föreföll det henne, som om denne man icke var lik människor i allmänhet eller också skulle det pris, som han skulle sätta på hennes brev, vara så högt, att hon icke skulle kunna betala det.

De känslor hon haft under de första månaderna av sina marer, återkommo nu, och det, med mycken styrka — den hemiska, känslan av förnedring, även då hon jämfördes sig med de sjugeta människor hon kände i hennes ögon föreföll Ghisléri med alla sina sunderprång som en välsälsad överlagren godhet och renhet. Han hade aldrig gjort vad hon hade gjort, icke ens något som på det mest avlägsna sätt närmade sig därpå. Han hade mött män i ärlig strid och strätt dem och själv blivit sårad nästan till döds, men han hade aldrig stuckit ned en fiende från bakhåll eller utdelat ett slag i ryggen. Han hade älskat mer än en kvinna och hade blivit älskad tillbaka, men ingen hade någonsin givit så mycket som en vink om, att vad en kvinna anförtrött honom hade gått över hans läppar, ej heller hade han någonsin talat lättmuntligt om en kvinnas goda namn och rykte. Om han hade gjort ont, hade han gjort det öppet, med trotsigt höjt huvud i dagens ljus. Adèle avundades honom av hela sitt hjärta, medan han satt där bredvid henne med fast tro på sitt eget anseende och sin heder — i den mening den då ord tages i världen — och fri att gå och komma vart honom för gott syntes, utan att en sekund behöva tänka på följder eller frukta att förråda sig själv.

De nästan tygsta så länge, att det nästan började bli pinsamt. Den av dem båda, för vilken det oömförligt mesta stod på spel, gjorde till sist en ansträngning att spela sin roll.

Är ni medveten om, började Adèle med ett försök till lekfullhet, som nästan var hemskt, att ni icke har sagt ett enda ord under den senaste kvartstimen? Min kära vän, ni börjar nästan bli oartig på gamla dagar.

— Har jag någonsin givit prov på ett kott sätt, så har det bara varit effekter, svarade Ghisléri. Men ni har alldeles rätt. Det finns en del små konventionella regler av detta slag, som måste respekteras, om societeten skall kunna hålla ihop och bärg sitt huvud upprätt — ehuru det går över mitt förstånd varför societeten icke skulle lägga ned detta samma huvud och låta sig själva gå sönder i bitar.

ATTONDE KAPITLET.

Den bestämda åsikt Ghisléri nu hade vunnit i fråga om vad Adèle hade gjort, tycktes ganska goda och icke till och med praktiskt utförbar. Han tog utan svårighet reda på den lagliga påföljden av sådana attentat i syfte att tillfoga någon kroppslig skada, som han var fullt säker om att hon hade begått. Brottet rubricerades som mord, om attentatet medförde döden. Därom fanns intet något tvivel. Även om det å andra sidan syntes rådgitt att ställa Adèle inför rätta och inblanda familjerna Savelli och Gerano i en sak, som skulle medföra deras sociala ruin för åtminstone en generation, i händelse Adèle skulle bli överbevisad och dömd, skulle det dock bli en svår att frambringa några bindande bevis, och det resultat, som stod att vinna, skulle vara ofattligt litet, jämfört med den skapade tröst, morfinen, och den hade icke låtit henne vara ohulpen inom

en kort stund gjorde den sin verkan känd, ja blotta medvetandet att ha tagit den var ytterst lugnande. Hon kände sig bli lugn igen och bättre i stånd att möta de nya svårigheter och fasor, som hade rest sig mot henne på hennes stig. Och de voro många. Hon beträffade nu icke att Ghisléri antingen hade läst den förlorade boken eller talat med någon, som hade gjort det. Det var fasansräckande att tänka, att det måhända i samma rum, där hon nu satt, fanns ett dussin personer, som visste vad detta brev innehöll, lika väl som han. En tanke sköt genom hennes hjärna. Brevet hade verkligen fallit till bottan av schaktet. Ghisléri hade en samsträvt med till fängelset igen och hade sett papperet ligga där. I det fallet visste han ensamt om dess tillvaro och dess innehåll, förutom hon själv och Lucia. Tanken var så angenäm, jämförd med det andpa antagandet, att hela societeten kände alla detaljerna i hennes illdåd, att hon med begärighet omfattade den.

Därpå såg hon mannen, som, enligt vad hon antog, hade makt att efter gottfamnande förfoga över hennes hemlighet, och hon undrade om han ville sälja den. Alla människor brukade så, hade hon hört sägas. Men nu föreföll det henne, som om denne man icke var lik människor i allmänhet eller också skulle det pris, som han skulle sätta på hennes brev, vara så högt, att hon icke skulle kunna betala det.